

Telegraful Român

Organul oficial al Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și SIBIU și al Episcopilor CLUJ și ORADEA

Abonamentul

pentru parohii cl. I Lei 800; cl. II Lei 600; cl. III Lei 500. Particulari Lei 500 Autorități și străinătate Lei 1000. De sprijin Lei 1500. Pentru America 10 Dolari.

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se inapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 12 Lei pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Nr. 3298/1951.

Notificare oficială

La „Institutul Teologic de grad universitar din Sibiu”, în anul școlar 1951/52 se primesc absolvenții cu diplomă ai Seminarilor teologice, ai Școlilor pedagogice de învățători, liceelor teoretice (baccalaureați) precum și absolvenții altor școli medii, cari dau dreptul la înscrierea la Institutele de grad universitar.

Absolvenții Institutului Teologic pot obține titlul de *licențiat* în teologie.

Studentii merituosi, disciplinați și buni la studii din cuprinsul Arhiepiscopiei noastre vor primi burse care le asigură întreținerea gratuită în Institutul nostru Teologic.

Primii studenți și din alte Eparhii, dar aceștia urmează să-și obțină binecuvântarea Chiriarhului lor și bursa dela Eparhia din care fac parte.

I

Cererile de înscriere în anul I și de reinscriere pentru anii II, III și IV, pentru toți studenții care au frecventat anul școlar trecut, se vor adresa Consiliului Arhiepiscopesc ort. rom din Sibiu, până cel mai târziu 1 Septembrie 1951, însoțite fiind de actele originale următoare:

1. Actul de naștere.
2. Actul de botez.
3. Actul de studiile terminate.
4. Dovadă de purtare dela oficiul parohial local.
5. Binecuvântarea (aprobarea) Ierarhului căruia aparține studentul.

Studentii din toți anii vor aduce:

6. Certificat dela Sfatul Popular cu arătarea originii sociale, numărul membrilor de familie aflați în sarcina părinților, precum și averea ce posedă părinții studentului.

7. „Declarație” semnată de părinți sau tutor în fața preotului local, prin care recunosc, că au luat cunoștință de condițiunile de primire în Institut și se obligă a se conforma întocmai.

Inscrierile la Institut se vor face în zilele de 1—15 Septembrie 1951, iar examenele sesiunii de toamnă, anuale, de diferență și licență se vor ține între 16—30 Septembrie 1951.

Examenul de admitere pentru an. I se va ține în ziua de 29 Septembrie 1951 și va consta din: vizita medicală, probe scrise și orale cu subiecte privind Noțiuni generale teologice, precum și muzica vocală.

Deschiderea solemnă a anului academic precum și începerea cursurilor va avea loc în ziua de Luni 1 Octombrie 1951.

Pentru studenții nebursieri, taxa de școlaritate și internat în suma totală de lei 12.000 anual, se va achita la Cassiera Institutului cum urmează:

- Lei 5000 la începutul anului școlar
- Lei 4000 la reînțoarcere din vacanța de răciun.
- Lei 3000 la reînțoarcere din vacanța de Sf. Paști.

II

Studentii sunt obligați a locui în Internatul Institutului și a se conforma dispozițiunilor din Regulamentul intern al Institutului.

Pentru îmbunătățirea traiului, studenții nebursieri mai sunt obligați ca pe lângă taxele prevăzute la C. I, 5, să predea:

1. La intrarea în Internatul Institutului $\frac{1}{2}$ parte din alimentele arătate mai jos, iar restul se va preda la reînțoarcere din vacanța de Crăciun și anume:

- 15 kgr. făină de grâu, bine cernută.
- 5 " grăsime de porc topită.
- 5 " slănină afumată.
- 3 " carne de porc afumată.
- 5 " brânză de oaie în burduf.
- 60 " cartofi.
- 120 bucăți ouă.
- 15 kgr. ceapă uscată leg. în funii.
- 10 " fasole albă.
- 3 " prune uscate.
- 1 buc. ștergar de vase.

2. Studenții din an. I vor preda, odată și pentru totdeauna și următoarele: 1 farfurie pentru supă, 1 farfurie pentru friptură, 1 farfurie mică, 1 cană-cească pentru ceai, toate din porțelan alb, precum și 1 cuțit, 1 furculiță și 1 lingură, toate din material inoxidabil.

Acestea devin proprietatea Internatului.

Alimentele care nu corespund condițiunilor de mai sus se refuză.

Studentii vor aduce câte o saltea pentru paie, hainele de pat cu schimbările necesare, care toate sunt proprietatea studentului, urmând să le ridice la sfârșitul anului școlar.

III

Părinții protopopi și preoții sunt invitați a sfătui pe tinerii buni și dreptcredincioși, să îmbrățișeze chemarea preoțească, făcându-și o datorie de onoare din a dobândi cât mai mulți ucenici ai Mântui.

15 ani

de rognică păstorire

Atâta împlinește Prea Sfințitul Episcop Nicolae Colan al Vadului, Feleacului și Clujului, la praznicul de pomenire al sfinților Apostoli Petru și Pavel din anul acesta.

Plecat din rândurile oamenilor Bisericii care osteneșc la Sibiu sub oblăduirea I. P. S. Mitropolit NICOLAE al Ardealului, P. S. Episcop Nicolae Colan a dus cu sine, la cârma Eparhiei ortodoxe a Clujului, pe lângă însușirile alese cu care l-a înzestrat Dumnezeu, belșugul de experiențe câștigate în funcțiunile ce le-a îndeplinit cu pricepere și devotament exemplar în viața noastră bisericească.

În cei 15 ani de păstorire arhierescă, a dat un avânt deosebit vieții bisericești și religioase a Eparhiei Clujului.

Legătura cu credincioșii a menținut-o constant prin vizitații canonice, împreunate cu rugăciuni și predici, la fața locului. Nu există parohie pe care să n'o fi cercetat.

Prin pastorale, broșuri și cărți de conținut religios — și mai ales prin editarea Noului Testament dela Cluj (1942, ed. II în 1945) — a saturat setea de carte și cultură religioasă a poporului dreptcredincios din regiunile de Nord ale Ardealului.

Cult și evlavios, zelos și destoinic, însușirea de căpetenie a P. S. Sale este bunătatea. În toate împrejurările s'a dovedit a fi păstor bun și om al păcii.

Cu cultele conlocuitoare a întreținut constant relații frățesti. În cei patru ani de stăpânire vremelnică a regimului hortist asupra Ardealului de Nord — stăpânire impusă abuziv de diktatul fascist dela Viena și doborâtă de iureșul victorios al Armatei Sovietice eliberatoare — P. S. Sa a ocrotit și ajutat poporul asuprit, fără considerare la apartenența sa confesională.

Astăzi, P. S. Sa își conduce turma duhovnicească la fântânile mântuirii și la limanul păcii, cu osârdia creștinească a ierarhului luminat, de Dumnezeu cinstitor și de oameni iubitor.

Întru mulți, fericiți ani, Stăpâne!

TELEGRAFUL ROMÂN

torului. «Secerișul este mult», zice Sf. Evanghelie, să căutăm secerători și ostentori destoinici pentru împărăția lui Dumnezeu.

Sibiu, din ședința secției bisericești a Consiliului Arhiepiscopesc, ținută la 29 Mai 1951.

Consiliul Arhiepiscopesc

Sf. Ap. Pavel, văzut de Sf. Ioan Hrisostom

Ar fi ceva de necrezut ca între multe probleme, de care se ocupă și le desleagă în opera sa Sf. Ioan Hrisostom, să nu se fi ocupat într-o scriere aparte despre Sf. Ap. Pavel. Ar fi de necrezut zic, deoarece întreaga sa activitate s'a desfășurat sub imboldul învățurii Apostolului. Era și firesc să lase cuvinte neîntrecute despre Apostolul neamurilor, că poate nimeni nu l-a purtat cu atâta ardoare în suflet cum l-a purtat cel cu gura cu totul de aur. Și iată cum îl vede el pe acest apostol:

O câmpie peste tot acoperită de virtuți, o grădină spirituală a fost sufletul fericitului Pavel. El a fost un vas ales, un vas de valoare, în care Duhul Sfânt a vărsat toate darurile sale. Și din acest isvor al învățăturilor sale au isvorit nu patru riuri ca din vechiul Eden, ci nenumărate ape spirituale, care curg încontinuu neudând fața pământului, ci reîmprospătând sufletul creștinesc cu bogăția virtuților. Ce discurs ar putea fi corespunzător pentru a aduce un elogiu Sf. Ap. Pavel? Toate virtuțile omenestii adunate la un loc într'un singur suflet, dar nu numai cele omenestii, ci și cele îngerești și tot nu s'ar găsi cuvânt spre a lăuda pe marele Apostol. Căci toate virtuțile întâlnite la profeți, patriarhi, drepti, apostoli, martiri, pe toate acestea Sf. Ap. Pavel le-a întrunit în persoana sa într'un tot atât de perfect încât nici unul nu l'ar putea întrece.

Iată Avel a adus un sacrificiu lui Dumnezeu, dar dacă luăm în considerare multe sacrificii pe care Sf. Apostol Pavel le-a adus Bisericii lui Hristos, ele sunt cu mult superioare acestuia. Căci el nu sacrifică nici oi, nici grâne, ci se sacrifică pe sine însuși. El după convertire s'a predat ca ofrandă a pământului, a continentelor și a mărilor, sburând peste țara Grecilor, peste țara neamurilor, a alergat peste tot pământul cunoscut sub soare. A sburat ca un vultur și nu ca un simplu călător, scoțând spinii patimilor, răspândind cuvântul pietății, risipind erorile, iubind adevărul, făcând din oameni îngeri. Ce victimă jertfită putea egala cu acest Pavel înjunghiat de sabia Duhului Sfânt și așezat pe altarul cel mai presus de ceruri?!

Noe a fost un om drept și virtuos în mijlocul oamenilor din timpul său și el era fără egal între ei toți. Pavel însă a fost fără egal printre creștinii din toate timpurile. Noe s'a salvat singur cu fii săi, Pavel văzând lumea înecată într'un potop mai grozav ca a lui Noe a făcut o corabie, dar nu din lemn, ci din epistole și nu salvează un singur om, doi sau trei, ci salvează mulțimi nenumărate, care se găseau în valul păcatelor.

Corabia sa nu a ocupat un singur loc ca a lui Noe, ci a ocupat toată lumea cunoscută atunci. Pavel ne-a făcut pe toți să intrăm în corabia sa, oameni și animale. Și pe când din corabia lui Noe lupul a ieșit tot lup și corbul tot corb, din corabia Sf. Ap. Pavel lupul a ieșit miel, iar corbul porumbel. Corabia lui Noe era purtată de furtuna valurilor, pe când corabia Sf. Ap. Pavel face ca să tacă valurile sub puterea Duhului Sfânt.

Să vedem pe Avraam; toți îl admirăm, toți ne uimim de supunerea lui față de Dumnezeu, când părăsește țara părinților, pe prieteni și pleacă cu încredere în Dumnezeu într-o țară necunoscută, dar Sf. Pavel părăsește nu numai țara sa, pe părinții săi, ci este gata să se lipsească de toată lumea și aceasta numai și numai pentru dragostea lui Hristos.

Admirăm suferințele și răbdarea lui Iov, dar ele nici pe departe nu pot atinge pe cele ale lui Pavel, care nu numai o parte din timp a suferit, ci toată viața până la sacrificiu. Dreptul Iov era ospitalier, dar ospitalitatea Sf. Ap. Pavel este

mult superioară celei a lui Iov, căci Apostolul aduce odihnă sufletului nu corpului, ca Iov. El din multe sale turme împărțea săracilor, pe când Sf. Pavel cu propriile sale mâini ostenea ziua și noaptea ca să ajute pe toți și să nu fie nimănui povară.

Moisi lupta cu Faraon, Apostolul însă zilnic se lupta cu demonii. Apoi luând alte personalități biblice David, Ilie, Samuil, Iosua, toți e drept s'au silit spre mântuirea poporului lui Israel, dar pe toți aceștia i-a întrecut apostolul neamurilor care exclamă: doresc să fiu depărtat de Hristos pentru frații mei cei de un sânge.

Trăind în lume ca și noi, având aceeași fire ca și a noastră, el a întrecut pe toți creștinii din toate secolele. Ceea ce este de admirat la Apostol nu sunt numai suferințele ce le suportă pentru a îndeplini virtuțile, ci mai ales că toate acestea le făcea fără nici o recompensă. El era zilnic improspătat cu o nouă ardoare a dragostei și deși era în mijlocul pericolelor se îmbărbăta zicând: Eu uit tot ceea ce este în urma mea îndreptându-mă cu tot avântul spre țintă. Îmbrățișa lucrul și necazurile cu mai multă ardoare decum dorim noi odihna și plăcerile.

Peste tot se avânta, toate le încerca, un singur lucru însă evita, acela de a jigni pe Dumnezeu. Cunoscând fericirea ce ne așteaptă dincolo, putem înțelege excesul dragostei sale pentru Iisus. Iubirea pentru Mântuitorul lumii era pentru el mai presus de ori ce. Cu această iubire el se socotea cel mai fericit dintre toate ființele. Fără această iubire el n'ar fi voit să locuiască nici pe tron, nici în mări și lumetri. Dar având-o se mulțumea să fie și cel mai de jos dintre toți. Cu ea el suferea loviturile dușmanilor ca îmbrățișeri frățești și cu ea locuia în închisoare ca și în cer. Această mare iubire pentru Hristos și popor i-a fost chiar din lumea aceeași recompensată, căci cu ochii a văzut fericirea ce-l așteaptă, când s'a înălțat până la al 3-lea cer.

Ea a dovedit lumii că e posibilă o asemănare cu îngerii, că e posibilă trăirea împreună cu ei. Dar pentru a ajunge la aceasta, accentuează Sf. Ioan Hrisostom, trebuie să ne trezim din moleșala ce ne-a cuprins sufletele, să ștergem păcatul, să risipim întunerecul și să facem din inimă un cer. Nu este destul fraților, de a-l admira, de a-l ridica în slavă pe acest gigant al omenirii creștine, ci să căutăm a-l imita, ca să primim și noi aceeași recompensă pe care a primit-o el.

Sf. Ap. Pavel a arătat tuturor că omul prin hărnicia lui și prin puterea harului poate să se ridice la egalitate cu îngerii, cu arhanghelii și chiar mai presus de aceștia. Dându-și seama că iubirea este principala virtute dintre toate virtuțile, s'a silit cu toată puterea să și-o însușească. Se poartă cu toată blândețea și îngăduința și față de păcătoși scriindu-le Corintenilor: „Doresc ca atunci când voi veni la voi să vă găsesc așa cum aș voi eu” și mai jos: „Doresc ca atunci când voi veni la voi Dumnezeu să nu mă umilească să fiu silit să plâng pe mulți care căzuți în necurățenie, în poftă și neorânduială, nu fac nici o pocăință”. Iar Galatenilor le spune: „Iubiții mei copii, pentru care eu rabd din nou durerile nașterii, până când Hristos va fi întărit întru voi”. Iubirea lui părintească merge până acolo încât arată cuvinte de blândețe chiar și față de incestuosul din Corint când le scrie acestora: „Dați-i dovadă de dragoste, ca să nu fie doborât de prea multă întristare”.

Iată alte pagini ale iubirii care mișcă adânc sufletele: „V'am scris vouă fraților, cu cea mai fierbinte dorință, cu dor în inimă și cu multă vărsare de lacrimi nu pentru a vă face să vă

întristați, ci pentru a vă face cunoscută dragostea mare ce v'o port. Tuturor toate m'am făcut, ca să câștig cât mai mulți”. O, și era să trecem cu vederea desăvârșitul imn al dragostei creștine din I Corinteni 13! Cu aceeași râvnă se ostenește pentru mulțimea ce o păstora și tot cu aceeași râvnă nu pregeta să se aplece chiar și asupra unui singur suflet fie acesta și sclav ca Onisim. Căci precum fierul aruncat în foc devine întreg foc așa și Sf. Ap. Pavel învelit în focul dragostei a devenit tot dragoste. Dragostea pentru el era începutul și sfârșitul tuturor bucuriilor.

Convertirea lui, după cum însuși mărturisește, nu a făcut-o cineva dinaintea lui, nici el însuși, ci Hristos a fost acela care l-a chemat direct, care l-a iubit și l-a ales din pântecel maicii sale.

O acuză care se aducea Sf. Ap. Pavel pe vremea Sf. Ioan Hrisostom, era că apostolul ar fi lucrat cu ceva putere magică, ca și oarecare indieni. La aceasta ne răspunde că aceștia au pierit odată cu puterea lor, pe când moartea celui dela care apostolul își lua puterea a făcut să țâșnească peste veacuri râuri de apă vie.

Când ne gândim, zice Sf. Ioan Hrisostom, la Platon, Pitagoras, Socrate, care au mișcat pe ascultătorii lor, constatăm că nici măcar un suflet de femeie n'au câștigat ca aderent la această filosofie. Au făcut ei multă răscoală și vervă prin talentul lor oratoric dar n'au avut nici un următor practic.

O altă problemă văzută de Sf. Ap. Pavel este problema morții. În epistola către Corinteni scrie: „În toate zilele eu mor pentruca să asigur mărirea cea întru Hristos”. Iată deci cum înțelegea el moartea. Pentru el moartea era un câștig, pentru el pierise grozăvia morții, care atât de mult chinuia pe mulți. El gusta grozăvia morții când pășorii săi se depărtau de Evanghelia lui Hristos.

În problema harului arată că rodnicia harului depinde de Dumnezeu și în același timp și de dorința arzând lucrătoare a celui ce-l primește.

În tactul pastoral Sf. Ap. Pavel arată multă înțelepciune. Deși avea asupra sa ca o garanție darul Duhului Sfânt, totuși el proceda cu multă înțelepciune și prudență, căutând mijloacele cele mai eficace.

Această înțelepciune o putem vedea în atitudinea lui față de circumciziune. Îl vedem combatând cu hotărâre pe Sf. Ap. Petru care încuviința tăierea împrejur și tot el acel atât de hotărât pentru aceasta, îl vedem că se supune la ceea ce se opunea tăind împrejur pe Timotei. Aici aseamănă autorul felul de a lucra al Sf. Ap. Pavel cu felul de a lucra al lui Dumnezeu. Căci zice el, și Dumnezeu apărea ca soldat, inger, moș bătrân vechiu de zile, dar în esență era același. Așa și apostolul odată accepta un lucru, altă dată îl respingea. Contradicție în acțiune, însă nu și în gândire, nici în suflet, în care conducea și stăpâneau toate în cea mai perfectă armonie, căci el nu avea decât un scop pentru care își da totul, făcea totul și acest scop era mântuirea tuturor. A lucrat Sf. Ap. Pavel asemenea medicului, care prescrie odată un fel de hrană, altă dată altfel, numai și numai ca bolnavul să se vindece.

Tot așa lucrează și Dumnezeu, aci făcându-ne să ne bucurăm, aci certându-ne ca să ne cumintim, odată ne salvează din nenorocire, altă dată ne lasă în grele primejdii și toate acestea ca să ne transformăm sufletul pentru mântuire.

Așa Sf. Ap. Pavel învață că mândria e pierzătoare de suflet și tot el în pagini întregi laudându-se, vorbește despre vrednicile sale. Patrusprezece ani a ținut ascunse în smerenie vrednicile sale, dar la un moment dat se vede silit să ajungă la nebunia de a se lăuda, cum zice, și aceasta numai cu scopul de a întări pe frații săi. Învățându-ne și pe noi că în anumite împrejurări putem să folosim unele lucruri, care

(Urmare în pag. 6-a)

ÎN LUPTA PĂCII

Comitetul permanent pentru apărarea păcii din R. P. Română a ținut ședință plenară în ziua de 14 Iunie a. c. cu prilejul încheierii acțiunii de strângere a semnăturilor pe Apelul Consiliului Mondial al Păcii pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri. La această ședință Biserica Ortodoxă Română a fost reprezentată de I. P. S. Patriarh Justinian și I. P. S. Lor Sebastian al Moldovei și Firmilian al Olteniei.

În Comunicatul dat după ședință se fac între altele următoarele constatări: Apelul Consiliului Mondial al Păcii pentru încheierea unui Pact al păcii între cele cinci mari puteri a fost semnat de 11.060.141 cetățeni ai R. P. Române. Numărul semnăturilor depășește cu mai mult de un milion pe acela al semnăturilor strânse acum un an pe Apelul dela Stockholm pentru interzicerea necondiționată a armei atomice. „Apelul pentru un Pact al Păcii a fost semnat cu mare însuflețire de muncitori, țărani, savanți, oameni ai literelor și artei, ingineri și tehnicieni, gospodine, preoți, funcționari, învățători, mici meseriași etc. bărbați și femei, tineri și vârstnici, aparținând tuturor naționalităților și tuturor culterelor de pe teritoriul patriei noastre.

La orașe, ca și la sate, oamenii muncii au ținut să întărească semnăturile lor puse pe Apel prin îndeplinirea și depășirea sarcinilor în producție, prin organizarea de schimburi ale păcii, prin realizarea la timp a muncilor agricole, prin realizări pe țărâmul culturii, dovedind astfel, prin faptele lor, că înțeleg să fie luptători activi pentru marea cauză a păcii“. Pe de altă parte „acțiunea de strângere a semnăturilor pe Apelul pentru un Pact al Păcii a adus la largirea considerabilă a mișcării partizanilor păcii din țara noastră. Comitetele de luptă pentru pace s'au întărit. Numărul lor a crescut dela 17.000 la peste 20.000“.

Astfel poporul nostru și-a manifestat puternica dorință de a apăra pacea și a fi factor activ în marele front al luptătorilor pentru pace, în frunte cu popoarele Uniunii Sovietice. Rezultatul acțiunii de strângere a semnăturilor pe Apelul Consiliului Mondial al Păcii e un succes de seamă al luptei pentru pace, ce se adaugă succesorilor dobândite în toate țările în lupta păcii. Mișcarea partizanilor păcii este în creștere în toată lumea: ea este o forță capabilă să zădărnicească deslănțuirea unui nou războiu și să impună pacea.

La acest succes al campaniei pentru strângerea de semnături pe Apelul Consiliului Mondial al Păcii și-a dat contribuția activă și Biserica Ortodoxă Română, pe deoparte prin Chemarea I. P. S. Patriarh Justinian, pe de altă parte prin participarea preoților în Comitetele de luptă pentru pace și în echipele care au strâns semnăturile și prin munca de lămurire pe care au dus-o în sânul credincioșilor. Preoții ortodocși au înțeles că angajându-se în această acțiune, împlinesc nu numai o datorie patriotică, ci și porunca evanghelică de-a fi vestiitori ai păcii în lume.

„Comitetul Permanent pentru Apărarea Păcii cheamă cetățenii R. P. Române să participe și pe viitor cu tot mai mult avânt la lupta pentru apărarea păcii, mergând pe drumul arătat de marele stegar al luptei pentru pace a popoarelor din întreaga lume, I. V. Stalin“. Căci lupta pentru apă-

rarea păcii nu s'a încheiat odată cu încheierea campaniei de strângere a semnăturilor pe Apel. Ea trebuie continuată cu toată vigoarea, ca pacea să fie impusă prin voința unită a popoarelor, care o apără până la capăt. De aceea nici acțiunea preoțimii în lupta păcii nu trebuie încetată: ea ține de misiunea permanentă a oricărui preot în sânul parohiei sale. Atâtea vreme cât norii războiului plutesc încă amenințători dela Apus, mobilizarea tuturor forțelor în slujba păcii trebuie permanentizată, munca de lămurire intensificată. Lupta pentru pace să fie centrul de organizare și dinamizare a tuturor celorlalte acțiuni. Așa succesul campaniei de semnături va fi permanentizat și prin lupta și munca unită a tuturor oamenilor muncii Patria noastră se va întări din ce în ce mai mult, fiind o forță de luptă în marele front de apărare a păcii și contribuind la biruința păcii în lume.

Deschiderea Cursurilor de Îndrumare la Cluj, seria IX-a

Deschiderea Cursurilor de Îndrumare preoțească pentru seria IX-a, s'a făcut cu un deosebit fast, prin Serviciul divin din Catedrala și Aula Institutului Teologic, în prezența P. S. Episcop Nicolae al Clujului, prin cuvântul p. r. Rector Dr. Liviu G. Munteanu, din care reținem: „Biserica creștină e datoare să dea sufletului răvășit de războiu, echilibru și liniște. Dar pentru a putea face acest lucru, slujitorii ei, preoții, trebuie să se pregătească în așa fel ca să înlăture lacunele din viața pastorală și anume:

1. Lipsa de unitate de acțiune a preoțimii române, provenită din pregătirea diferită din trecut, menținerea barierelor dintre eparhii, păstrarea în bisericile provinciale a diferențelor de cult și practicile liturgice locale, care știrbesc unitatea.
2. Întreruperea contactului preoțimii cu cartea teologică.
3. Lipsa de interes pentru problemele sociale. Preotul în trecut se ocupa numai cu problemele religioase, deosebind viața religioasă de celelalte probleme ale vieții. Preotul trăiește între credincioși și deci trebuie să se ocupe de viața lor, de nevoile lor.
4. A lipsit în trecut orientarea în legăturile cu conducerea Statului.
5. Deosebirea dintre ortodocși și reveniți.

Programul cursurilor urmărește împlinirea și înlăturarea acestor lipsuri.

Urmărind aceste cursuri preoții vor intensifica activitatea misionară a Bisericii Ortodoxe Române.

Preoții cursiști să se desbrace de orice idei preconcepute.

Noi profesorii vrem ca preoțimea noastră să se achite deplin de datoriile sale, ca să fie la înălțimea chemării sale“.

P. r. Ioan Roșca din Culața, făgăduiește, în numele preoților cursiști, că își vor face pe deplin datoria spre câștigarea cunoștințelor și experiențelor trebuincioase intensificării activității misionare din parohii.

Mulțumește On. Minister al Cultelor pentru ajutorul dat spre ținerea cu succes a cursurilor. Mulțumește lui Dumnezeu că vedem pe P. S. Episcop din nou în mijlocul nostru, rugând pe Dumnezeu să ni-l țină întru mulți și fericiți ani.

Cuvântul de încheiere al festivității îl rostește p. r. Vicar episcopesc Sabîn Truția, spu-

Popas

Anul acesta la 29 Iunie — ziua Sf. Apostoli Petru și Pavel — s'a împlinit un deceniu și jumătate dela înscăunarea în marea Catedrală a Clujului, în fruntea eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului, a Prea Sfințitului Episcop Nicolae Colan.

Acest fapt, ca și în ceilalți ani, știm că P. S. Sa ar fi vrut să rămână îmbrăcat în tăcere, dar noi cei mulți, care neîncetat îi purtăm în suflete dragoste curată și nemărginită, nu putem tăcea. Adevărul și lumina, ce cu dărnicie ni le-a vărsat în suflet de atâtea ori, mângâierea și întărirea cu care ne-a luminat neîncetat ne silesc să strigăm cu această ocazie:

Întru mulți și fericiți ani P. S. Stăpâne!

Păstorule bun, Arhiereule al lui Hristos, nu uita că rugăciunile și dragostea noastră sunt întotdeauna cu Tine.

Cei care-ți facem această mărturisire și urare, suntem mulți. E tot poporul dreptcredincios pe care de atâtea ori ai dovedit cât îl iubești. Sunt tineri pe care îi porți neîncetat în grijă. Sunt „cărturari și țărani, preoți și credincioși împreunați în sfântă frăție“. Sunt „bătrâni iubitori de înțelepciune și tineri răpiți de elanuri sfinte; bărbați dornici de eroism creștin și femeile care țin cu ardoare la buna podoabă a casei lui Dumnezeu și la alinarea suferințelor omenești“. Sunt toți, pentru care — după cuvântul ce l-ai rostit atunci la început — tuturor te-ai făcut toate, ca pe toți să-i câștigi pentru împărăția păcii și a dragostei de Hristos.

De aceea, dacă aceste rânduri umile îți vor cădea sub ochi, aduți aminte de toți care i-ai mângâiat, dela țărânul din Maramurăș, ce pe jos cu desaga în spate ți-a bătut la poartă, cerșind sfat și mângăere și până la copilul cu ochii senini din părțile Albacului, ce cu mânuțe nevino-vate ți-a întins buchet de flori frumoase. Dela intelectualul de pe valea Mureșului și până la umilul monah din munții Lăpușului — pentru că toți într'un gând, la împlinirea acestor 15 ani de arhipăstorire, căzând ne rugăm Dumnezeului nostru să Vă încununeze cu har de cerească lumină și pace, cu bucurie și sănătate desăvârșită, ca ani mulți ani să ne fi PĂRINTE și stâlp de întărire sufletelor noastre.

Protos. I. Chira

„Este de datoria fiecărui om cinstit care dorește pacea, să contribuie la ajutarea poporului coreean.

Ajutând poporul coreean, sprijinim lupta popoarelor pentru pace și democrație“.

„Fericiți sunt făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema“

nând despre aceste cursuri că sunt ca o baie a renașterii care urmărește să dea o preoțime nouă pentru vremuri noi.

La aceste cursuri preoții trebuie să-și reînnoiască armele de luptă misionară, căci și spiritul nu numai trupul, are nevoie de exerciții de reînnoșare.

Participarea la cursuri trebuie să fie o datorie săvârșită cu dragoste și interes. Între problemele de actualitate problema Centrală este problema luptei pentru pace. Pace a s'o avem mai întâi în noi înșine și s'o răspândim din noi în jur. Căutați deci această pace sufletească.

Pr. Olimpiu T. Bucin

Sfinții Părinți și Maica Domnului

Îndrăzneala abordării unui subiect ca acesta, îndeosebi pentru limitele unui articol de ziar, iese repede în evidență. Căci chiar dacă Sfinții Părinți nu ne dau informații prea bogate despre viața și moartea ei, totuși ceea ce s'a scris, fie și numai în primele 8 veacuri, este impresionant. Decât că aproape tot ce s'a scris stă în legătură mai mult ca dumnezeescul ei Fiul și abia în al doilea rând cu Ea. Despre nașterea și tinerețea ei vorbesc unele apocrife în mod mai direct, dar scrieri care să se ocupe în primul rând cu amănunte din viața personală a Maicii Domnului sunt puține. Și faptul își are cea mai firească explicație: a fost vrerea lui Dumnezeu și a Maicii Precestii de a nu se vorbi prea mult despre cea care a adus în lume pe Fiul lui Dumnezeu. Atmosfera de taină și de discreție evlavioasă care înconjoară ființa și trecerea prin viața pământească a Maicii Domnului este unul din cele mai semnificative fapte din istoria și iconomia mântuirii. Iată de ce noua dogmă decretată în 1 Noemvrie 1950 de Vatican este o nouă pricină de scandal creștinesc și teologic. Căci chiar dacă e logică și conformă tradiției evlavioase din sec. VI—VIII și de după aceea, noua învățătură a ridicării Maicii Domnului cu trupul la cer nu își găsește altă justificare decât în goana Romei după noi dogmatizări, pe care le socotește mijloace imperioase spre a-și dovedi vitalitatea, uitând că păstrarea curată a tezaurului tradițional e în multe privințe mai grea decât schimbarea lui.

Cele trei dogme pe care le leagă Biserica ortodoxă de numele Maicii Domnului: aeparthenia (pururea fecioria), theotokia (nașterea lui Dumnezeu) și hiperdulia (cinstirea ei mai presus decât sfinții și îngerii) sunt desbătute totuși de aproape toți sfinții Părinți, în ciuda lăsării în umbră a persoanei ei, consemn pe care r.-catolicii nu-l păstrează, căutând să pună pe Maica Domnului pe aceeaș treaptă cu Hristos în dogma nouă a conceperii fără păcatul strămoșesc, apoi autonomizând-o față de Hristos, singurul Mântuitor, socotind-o deci, împreună-mântuitoare și, în sfârșit, scoțând-o din solidaritatea cu neamul omenesc prin luarea, respectiv înălțarea cu trupul la cer, așa cum au proclamat în 1 Noemvrie 1950,

Sfinții Părinți au scris și vorbit despre Maica Domnului în sensul în care au învățat din Sf. Scriptură, unde chipul ei preasfânt rămâne în umbra crucii Mântuitorului. Paralela Eva-Maria e desbătută încă de sf. Iustin Martirul (Dialog 48, 66, 100), apoi de Tertulian (De carne Christi 17—18), sf. Cyril al Ierusalimului (Cateh. 12, 15), Ieronim (Epist. 22 ad Eustach.), Ioan Hrisostom (Omilia II la Paști), Feric. Augustin (De agone christ. 22, 24), Teodot de Ancira (Omilia IV la Nașterea Domnului) și de atâția alții, dar tocmai din această paralelă nu i-a dat nimănui prin minte să susțină immaculata concepție, ci toți susțin doar că prin Maria a venit începutul mântuirii, după cum prin Eva ne-a venit începutul neascultării.

Mai vorbesc Sfinții Părinți de explicarea nașterii din fecioară în legătură cu proorocia dela Isaia 7, 14 (sf. Iustin Apol. I, 32—3, etc.; sf. Atanasie, I. Hrisostom, sf. Epifanie, etc.), dar iarăș nu se gândesc nici unul decât la proorocie ca criteriu pentru divinitatea nașterii Fiului precum și la alegerea Fecioarei Maria ca vas, care

poartă asemănarea și însușirile întregi ale firii noastre omenești, inclusiv slăbiciuni. (Irineu Adv. haer. III, 16, 7; Origen In Luc. hom 17; Vasile cel Mare Epist. 260, 9; Ilarie In Math. 12, 24; I. Hrisostom In Ioan hom. 21, etc.), dar care s'a învrednicit prin curățenia virtuților și strădaniilor sale omenești de mărire și vrednicie care întrece pe a îngerilor, precum deasemenea nici un sfânt părinte până la teologii catolici moderni nu s'au gândit să facă din Maica Domnului împreună răscumpărătoare și împreună-mântuitoare alături de Fiul său, cum vreau catolicii.

Cât despre a III-a inovație dogmatică a ridicării cu trupul la cer — pentru care singurele temeuri formale sunt cele deduse din dogmele anterioare, mai ales a imaculatei concepții — Biserica Romei n'a ținut cont de glasul autorizat și limpede al sfinților Părinți, care într'un caz ca acesta (unde avem de a face cu un adevăr care se dorește primit și lăsat în starea de evlavie și de discreție divin-umană) recomandă doar tăcerea și respectul. Și cu toată că cele 13 vol. imponente din colecția catolică „Summa aurea de laudibus Beatisimae Virginis Mariae” — cuprinzând textele patristice, imnografice, arheologice, monastice, filosofice, etc. fac pe editorii lor să recunoască și să afirme că nu trebuie crezută ca dogmă de credință (fidei dogma) ridicarea trupeză la cer a Maicii Domnului (Summa aurea ed. Migne, 1862 Paris, vol. II 361), iată că acum, după 90 de ani, faptul a fost aflat posibil.

Să ascultăm însă mărturia Sf. Părinți. Iată ce spune sf. Epifanie († 407) în legătură cu adormirea Maicii Domnului (și în general despre viața ei): „Ca să nu cădem în greșală, se cade să urmăm Sf. Scripturi, iar întrucât acolo nu se face nici o pomenire despre chipul morții Sf. Marii — dacă a murit într'adevăr și dacă a fost (și unde) îngropată — eu mă tem să spun ceva ce întrece valoarea Sf. Scripturi” (Haeres. 78, 11). Iar la începutul sec. VII Modest, patriarhul Ierusalimului († 634), deși se miră că nu s'a păstrat nicio urmă despre cum trebuie cinstită adormirea Maicii Domnului și descrie cel dintâi în Răsărit (la dorința credinții arzânde a fiecăruia care știe câte ceva din tradiție) modul cunoscut al adormirii Maicii Domnului și al venirii tuturora lângă ea, totuși celind această predică ai impresia că parcă se sfiește și să spună dacă lucrul trebuie spus sau nu. În orice caz, urmașul său în scaunul de Ierusalim, Sofronie, apoi Andrei Cretanul († 740) și sf. Ioan Damaschinul afirmă cu toții în predici luarea de către Hristos a Maicii Domnului la cer, ca una care se cade să fie lângă Fiul său. E deci vorba de o tradiție pioasă și nu de un fapt, care poate fi dogmatizat.

Cât despre încercarea de a vedea în Maica Domnului o mijlocitoare a harurilor între Hristos și lume, aceasta credem că poate avea numai sensul moral, dictat de legăturile de dublă afecțiune maternă, iar nu unul dogmatic care ar restrânge oarecum lucrarea singurului Mântuitor Iisus Hristos, sau ar îndrepta-o spre lume numai prin Maica Domnului. Dacă ni se pare că sf. Ioan Damaschinul sau evlavii bizantină de mai târziu fac din Maica Domnului depozitara tuturor darurilor și harurilor (I. Damasc. Homil. II la Adormire, cap. 14: „Fiul a supus toate creaturile

Mamei Sale”, căci „ea e izvorul tuturor bunătăților” — ibid. cap. 6) — lucrurile au să se înțeleagă, credem, numai în sens psihologic-moral, dictat de apropierea mamei de fiu, singura situație care explică toată măreția Maicii Precestii. Nenumărate sunt rugăciunile, imnele sau predicile patristice, care afirmă acest lucru. Iată ce spune sf. Efrem Sirul: „Stăpână, Născătoare de Dumnezeu..., cea ce umpli zidirea de toate binefacerile, nu întoarce fața ta dela mine, robul tău, că voire și pulere ai ca una care ai născut pe unul din Treime pe care ai cu ce să-l pleci: cu mâinile, cu sânul din care l-ai hrănit... ca să ne mântuiască”. În alt loc... „Cred că poți să primești cererile noastre, milostivindu-te, de aceea sosește către Cel ce s'a născut din tine spre a ne scoate din toate relele și spre a mări pe Dumnezeu cel întreit”. Așadar, nu co-mântuitoare sau singură împărtășitoare de har și dar (chiar dacă acesta isvorește din jertfa ispășitoare adusă pentru păcatele neamului omenesc, deci și pentru ea), ci solitoare, mângâitoare, izvor al milii și iubirii de oameni — în acest sens, omenesc oarecum, adeseori numită și mijlocitoare (vezi de pildă cuvintele și învățăturile sf. Efrem Sirul, trad. ed. II, Buc. 1926, 260, 261) unită suflătește și cu Fiul său și cu fiii săi, dar cu ipostas distinct în istoria mântuirii și cu rol bine definit. Sfinții Părinți au cântat și adunat în toate chipurile, mai ales dela sinodul III ecumenic încoace pe „cea care rezumă și înfrunchează toată taina mântuirii” (I. Damaschin: Sf. Fecioară. Contra nestorienilor. Migne. P. G. 94, 1032—3).

Astfel că mergând pe urmele Sfinților Părinți, mărturisim cu întreaga Biserică Ortodoxă că Maria este Pururea Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, mai sfântă și mai cinstită decât toți îngerii și sfinții și sub ocrotirea rugăciunilor ei de mamă către Fiul ei ne punem toată viața noastră, socotind că „mult poate rugăciunea Maicii” pentru noi, dar înlăturăm toate inovațiile, care sunt rodul unor speculații teologice neconforme cu tradiția patristică și bisericască ortodoxă.

T. BODOGAE

Democrația populară și Biserica

După exemplul Uniunii Sovietice, toate statele de democrație populară caută să reglementeze raportul cu Biserica pe bază de lealitate.

Astfel în R. P. Cehoslovacă, clerul creștin răspunde pozitiv garantării libertății religioase, prin încadrarea lui în lupta pentru pace. Clerul catolic progresist, participă activ la viața publică, unii sunt membri în guvern, vreo 150 activează în Săturile Populare și peste 200 sunt membri de frunte în gospodăriile agricole. Cu toții continuă opera înaintașilor lor, care alături de popor combăteau puterea feudală și exploatarea moșierească. De aceea guvernul îi asigură o salarizare întreită față de timpurile burgheze, ca să fie independent de mila credincioșilor, spre a-și putea desfășura bine activitatea sa.

Salarul anual se mișcă între 12.006.000 coroane (o coroană 3 Lei) și tot la fiecare 3 ani se adaugă o gradație de 3600 cor. pe lângă venitul pe epitrahil, care nu este impozabil. Clerul se bucură de îngrijire socială, prin case de sănătate, de odihnă și bătrânețe, prin asociația Caritas, contribuind cu 2% la fonduri.

În anul 1951 statul va aloca 40 milioane coroane pentru aceste scopuri. Deci conștient de misiunea lui în popor, clerul catolic refuză să fie o unealtă a politicii Vaticanului și se abține dela aplicarea pedepselor dictate de acesta. Faptul a fost pecetluit în ziua istorică de 12 Martie a. c., când reprezentanții clerului de toate gradele și-au exprimat în mod solemn loialitatea deplină față de regim și stat. (După Buletinul Ambasadei cehoslovace nr. 91 din 23 Apr. 1951).

Invățătura sf. Cyril al Alexandriei despre Maica Domnului

Dintre lucrările cu caracter dogmatic și polemic pe care sfântul Cyril al Alexandriei le-a compus pentru apărarea credinței, în afară de cele două mari tratate care privesc Misterul Sfintei Treimi, sfântul Cyril are multe lucrări în legătură cu Misterul Întrupării Domnului. Dintre acestea avem două opusculă asupra maternității divine a Sfintei Fecioare; „că Sfânta Fecioară e Născătoare de Dumnezeu și nu născătoare de Hristos” și „Împotriva celor care nu voiesc să mărturisească că Sfânta Fecioară ar fi Născătoare de Dumnezeu”. Chestiunea aceasta o mai atinge sfântul Părinte și în alte lucrări ale sale cum e de exemplu cartea I-a din cele 5 cărți, care poartă titlul: „Împotriva blasfemiilor lui Nestorie”, deasemenea în cuvântarea I-a împotriva lui Nestorie, și în chip strălucit a expus acest lucru înaintea sinodului din Efes, combătând erezia lui Nestorie. Nestorie învăța că Iisus Hristos a fost un om oarecare, purtător de Dumnezeu, dar n'a fost Dumnezeu, iar Sfânta Fecioară Maria, născând pe Hristos nu poate avea titlul de Născătoare de Dumnezeu, ci numai născătoare de Hristos. Invățătura lui aprig combătută de sfântul Cyril, a fost condamnată la anul 431 în sinodul din Efes.

Iată câteva argumente pe care le folosește sf. Cyril ca să dovedească că Sfânta Fecioară a fost Născătoare de Dumnezeu.

Dacă ar fi adevărat că într'adevăr Cuvântul nu s'ar fi făcut om, ci în omul născut din femeie numai ar fi sălășluit, ar urma ca pe Hristos să-L împărțim în Dumnezeu și om. Invățătura aceasta este departe de învățătura apostolică. Că Cuvântul lui Dumnezeu va fi făcut om la sfârșitul veacurilor, ne-o spune Sf. Scriptură (Evrei 9, 26), nu în sensul că Cuvântul s'ar schimba în natura omenească, ci în sensul că își va lua această natură: Cuvântul lui Dumnezeu este neschimbat și imutabil. Dacă după cum zic ereziarhii, a suptenit omului născut din femeie Dumnezeu, ar fi trebuit ca fiecare din cele două părți ale lui Hristos să fie mărturisite în chip deosebit: despre omul Hristos și despre Cuvântul, care sălășluiește în el, să vorbească în Sf. Scriptură în chip deosebit. Dar nu așa ne-au predicat învățătura cea dreaptă Apostolii, ci ei ne-au lăsat că unul Hristos este în aceeași vreme om și Dumnezeu.

Faptul acesta ni-l spune sf. Ioan în Evanghelie când zice: „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul” (Ioan 1, 1) și în urmă adaogă: „Și Cuvântul trup s'a făcut și s'a sălășluit între noi” (Ioan 1, 14). Sfântul Pavel în epistola către Evreii scrie: „Deci, de vreme ce copiii s'au făcut părtași sângelui și trupului în acelaș fel și el același s'a împărțit, ca să surpe prin moartea sa pe cel ce are stăpânirea morții, adică pe diavolul” (Evrei 2, 14). Prin urmare e limpede că e vorba despre Cuvântul, despre care se zice că s'a făcut carne, în primul text, iar în textul al doilea, se zice că acelaș Cuvânt a participat din aceeași carne omenească. Nu este separat omul Iisus de Cuvântul.

În Sf. Scriptură se vede o unitate strânsă între cele două naturi ale lui Hristos: natura omenească și natura dumnezească. De fapt Apostolul Pavel spune: „Așteptând fericita nădejde și manifestarea măririi marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos” (Tit 2, 13). Nu zice Apostolul: Marelui Dumnezeu în Iisus Hristos, ci pe acelaș Iisus Hristos și om și Dumnezeu îl mărturisește. Uneori cele ce sunt proprii naturii omenești, Sf. Scriptură le atribuie lui Dumnezeu. Patima Mântuitorului nu se poate înțelege în natura dumnezească, ci numai în cea omenească și tocmai fiindcă aceste două naturi sunt unite în chip inseparabil, Apostolul zice: „Dacă ar fi cunoscut-o (înțelepciunea lui Dumnezeu) n'ar fi răstignit pe Domnul Slavei” (I. Cor. 2, 8). Iată deci cum din cauza unirii naturilor învățătura aposto-

lică face o singură mărturisire despre Hristos. Nici când Iisus n'a fost simplu om, care să fi putut exista înainte de unirea Lui cu Dumnezeu, ci Cuvântul, venind în Sf. Fecioară și-a luat trup din substanța Fecioarei și s'a născut din Ea om și Dumnezeu. Deci se cuvine, cu drept cuvânt, ca Maria să fie numită Născătoare de Dumnezeu.

Sfântul Cyril atribuie și cele spuse în epistola apost. Iuda vers. 5—6 lui Iisus și se întreabă că dacă într'adevăr Iisus a fost născut din Fecioară numai om, cum a putut săvârși atâtea minuni? Sau dacă-și are începutul existenței prin naștere, cum a putut exista înainte de nașterea Sa, ca să pedepsească pe îngerii care nu și-au păzit vrednicia, și cum a putut izbăvi pe Israil din pământul Egiptului? De unde își are începutul acest om și în ce locuri a viețuit? Dacă deci Iisus nu poate fi socotit ca Dumnezeu fiindcă s'a născut din Fecioară și nici om nu poate fi de vreme ce a săvârșit atâtea minuni, ce a putut să fie? Răspunde Sf. Cyril: A fost Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu cu aceeaș putere, strălucire și mărire ca Dumnezeu, care a putut zice: „Eu sunt cel ce sunt” (Exod 3, 14), și: „Eu sunt Dumnezeul lui Avram, al lui Isac și al lui Iacob” (Exod 3, 6). El și-a luat numele de Fiul, când s'a făcut om luând natura omenească, dar n'a sălășluit în om. Pe El Sf. Scripturi inspirate îl preamăresc cu numele de Iisus Hristos.

Argumentul acesta al unității naturilor a fost propovăduit cu multă râvnă de către unii dintre bărbații sfinți: „Acesta este Dumnezeul nostru și altul nu poate fi socotit asemenea cu El. El ne-a descoperit ori ce cale ce duce la înțelepciune, pe care a dăruit-o robului său Iacob și lui Israil cel iubit de El. După aceasta El însuși s'a arătat pe pământ și împreună cu oamenii a petrecut” (Baruh 3, 36—38). Aceeaș unitate a naturilor fără amestecare, o găsim în psalmul 44, 7—8: „Tronul Tău, Dumnezeule, este veșnic și schiptrul împărăției Tale este schiptrul dreptății. Tu iubești dreptatea și urăști fărădelegea; pentru aceasta Dumnezeu Te-a uns Dumnezeul Tău, cu untul de lemn al bucuriei mai mult decât pe părtașii Tăi!” Cuvântul e numit Dumnezeu și rege, dar nu împărțit nici purtând în el altă persoană și totuși se zice uns. Cum a putut Cuvântul, care Dumnezeu fiind, să fi fost uns, dacă nu din motivul că acelaș a fost care a luat forma robului și acelaș căruia i s'a convenit să primească și ungerea. Nici nu e adevărat că persoana Cuvântului ar fi în om prin chipul ungerii; sensul și puterea textelor sus amintite întrec înțelesul acestui cuvânt. Deci deși Dumnezeu sălășluiește în toți sfinții, iar aceștia sunt sfințiți și unși, totuși nimenea nu se poate socoti sfințit și uns ca El.

Deosebirea între profeți și Hristos o lămuirește în chip nedesmințit Sf. Pavel la Evrei 1, 1; 7, 9, unde Iisus este numit „Fiul și strălucirea Tatălui” și „icoana Ființei Lui”, pe când profeții n'au alt nume decât acela de profeți. Cât de strein este deci de Hristos cuvântul „sălășluire” și dacă cineva ar încerca să zică că sălășluirea despre care e vorba, nu e asemenea cu aceea a sfinților, ci e aceea care s'a făcut prin legătura Cuvântului cu omul născut din Fecioară, răspundem că după naștere nu s'a putut face nici un fel de unire, decât aceea care se face prin har și prin participare la Dumnezeu și care nu poate fi alta decât aceea care este între Dumnezeu și sfinți. Dacă prin sălășluire nu se înțelege unirea cea făcută în sânul Fecioarei, ci numai cea făcută după ce Iisus a fost născut, lucrurile trebuesc bine cumpănite. Dacă ungerea predicată o atribuie eresiarihii Cuvântului, în sensul că Cuvântul a fost legat și unit cu omul, sunt constrânși să afirme în mod necesar că ungerea s'a săvârșit după unire. Dacă însă a fost uns Iisus după unire și eresiarihii nu vreau să admită nici un fel de legătură înainte de nașterea din Fecioară, urmează că ei nici Născătoare de Hristos

nu o numesc pe Sfânta Fecioară. Dacă e Născătoare de Hristos, fără îndoială că trebuie să fie și Născătoare de Dumnezeu, dacă nu-i Născătoare de Dumnezeu, nici Născătoare de Hristos nu este. Dacă e Născătoare de Hristos, trebuie să fie și Născătoare de Dumnezeu. Deoarece ungerea înainte de unire nu se poate concepe și Ea fiind Născătoare de Hristos și unirea aceea săvârșindu-se în Ea, (Ea fiindcă n'a născut numai un om ci pe Hristos unit cu Cuvântul), o putem numi pe dreptul Născătoare de Dumnezeu. De altfel nu se poate numi adevărată unire, cea săvârșită după naștere. Noi însă nu zicem că omul s'a unit cu Dumnezeu, ci Dumnezeu care a luat natura omenească s'a născut din Sfânta Fecioară.

Pentru a lămuri acest adevăr Sf. Cyril se folosește de următoarea comparație: dacă împăratul pământesc ar voi să apară în haine consulare, nu încetează să fie împărat, nici nu-și pierde demnitatea de împărat, ci e unul și același, căci afară de demnitatea împărătească are și pe aceea de consul. Dacă cineva îl numește împărat, recunoaște în aceeaș vreme că el e acelaș cu cel împodobit cu haine de consul; și invers, dacă l'ar numi consul ar ști că este și împărat. Așa Domnul Iisus Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu celui veșnic, Dumnezeu adevărat, care și-a luat și natura omenească, rămânând însă Dumnezeu. Îl putem deci numi ori Dumnezeu, ori om, ori Iisus.

În continuare Sf. Cyril afirmă că și Sfânta Scriptură o numește pe Sf. Fecioară Născătoare de Dumnezeu (Luca 2, 11). Îngerul care vestește păstorilor: „Iată s'a născut vouă Mântuitor, care este Hristos Domnul”, nu zice care va fi Domnul, sau în care Domnul va sălășlui, ci „care este Domnul”. Iată prin urmare că îngerul anunță pe acela, care fusese născut în chip vădit ca Domn. Și îngerul le dă semn, după care să-l recunoască: „Veți găsi, zice el, un prunc înfășat, culcat în iesle” (Luca 2, 12). Tot așa Petru chemat de Corneliu, după porunca îngerului zice: „Cuvântul pe care El l-a trimis fiilor lui Israil, binevestind pacea prin Hristos Iisus. Acesta este Domn peste toate” (Fapte 10, 36). Iată pruncul numit Domn, atât de Petru, cât și de înger. Prin urmare Sf. Fecioară este aceea care cu adevărat a născut pe Domnul. Tot așa mama Sf. Ioan Botezătorul, inspirată de Duhul Sfânt, a exclamat: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este fructul pântecelui tău. De unde aceasta ca să vină mama Domnului meu la mine”. Cine este deci atât de neînțelegător, zice Sf. Cyril ca să nu voiască a recunoaște că Sf. Fecioară e Născătoare de Dumnezeu?

Deasemenea mărturia Sf. Ioan Botezătorul: „După mine vine bărbat care înainte de mine a fost, căci înainte de mine era” (Ioan 1, 30). Cum îl numește bărbat înainte de el, deoarece după împărțirea timpului sf. Ioan Botezătorul s'a născut mai întâi și când Sfintei Fecioare i-a vestit îngerul că va naște, el era deja în a șasea lună purtat în pântec. Cum a putut dară afirma, că un bărbat care vine după el, a fost înainte de el, dacă nu pentru că L-a cunoscut ca pe Cuvântul lui Dumnezeu întrupat? Si în sfârșit un ultim argument: Iisus a întrebat odată pe farisei zicând: „Ce vi se pare vouă despre Hristos? Al cui fiu este? Răspunseră ei: „Al lui David”. El întreabă: „Cum atunci David în spirit, îl numește pe El Domn, când zice: Zis-a Domnul Domnului meu șezi de-a dreapta mea până ce voi pune pe vrăjmașii tăi așternut picioarelor tale. Deci dacă David îl numește pe el Domn, cum este fiul lui?” (Mat. 22, 42—45). Nu se vede deci limpede că Domnul, El însuși s'a arătat lui David? Cum însă cel ce a fost din sămânța lui David, a putut să fie Domnul acestuia și împreună șezător al Tatălui, dacă nu pentru că a fost Dumnezeu întrupat. Fiul lui David deci și Domnul, acela pe care L-a născut Fecioara, s'a arătat oamenilor. Și fariseii auzind această mărturie, niciunul nu

(Continuare în pag. 6)

INVĂȚĂTURA SF. CYRIL DERPRE...

(Continuare din pag. 5-a)

mai cuteza din ziua aceea să-L mai întrebe ceva.

Oare și nestorienii, zice Sf. Cyril, lăsând nebu-niile lor, vor recunoaște adevărata învățătură? Noi desigur, o iubim, învățării acesteia ne ală-turăm. Aceasta o împărtășim cu mintea și o pre-dicăm pe față cu încredere. Ea este prezicerea profeților, predicarea Apostolilor, dătătoare a îm-părăției cerurilor; aceasta e conducătoarea vieții veșnice, moștenirea pământească, adevărata no-astră bogăție, de dragul căreia toate să le arun-căm și să le vindem. Dacă cineva ar voi să ne lipsească de acest tezaur, îl socotim ca pe un potrivnic al lui Hristos și dușman al mântuirii noastre, bine cunoscând cuvântul Apostolului: „Dacă chiar noi înșine sau un inger din cer, ar vesti altă Evanghelie, decât aceea pe care v'am vestit-o, să fie anatema” (Gal. 1, 8).

Bucură-te Născătoare de Dumnezeu, vene-rabilă bogăție a întregului pământ, lumină ne-stinsă, cunună a fecioriei, schiltrul învățături celei drepte, biserică nedesfăcută, mamă și fe-cioară, bucură-te care ai cuprins pe Cel nemăr-ginit în sânul tău feciorelnic, prin care Sf. Treime se preamărește și se adoră, prin care cerul tre-saltă, prin care îngerii și arhanghelii se bucură, prin care creatura cea căzută se înalță la ceruri, prin care s'au întemeiat Bisericile pe întreg pa-mântul și prin care neamurile se aduc la pocăință. Bucură-te Fecioară Marie, mamă și roabă: Fe-cioară pentru acela care s'a născut din tine; mamă pentru Acela pe care L-ai purtat pe brațele tale și L-ai hrănit cu laptele tău; roabă pentru Acela care forma robului și-a luat. Bucură-te Marie, Născătoare de Dumnezeu, pentru care strigă pro-feții, iar păstorii cu îngerii cântă: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună învoire” (Luca 2, 14). Bucu-ră-te Marie, pentru care adoră magii, conduși de steaua cea minunată. Bucură-te Marie, Născă-toare de Dumnezeu pentru care Ioan încă în pân-tecele maicii sale fiind, a săltat de bucurie și s'a închinat, lumina luminii celei veșnice. Bucură-te Marie, Născătoare de Dumnezeu, prin care ne-a răsărit lumina cea adevărată, Domnul nostru Iisus Hristos, care zice în Evanghelii: „Eu sunt lu-mina lumii”. Bucură-te Marie, Născătoare de Dumnezeu, prin care „a strălucit lumină celor ce ședeau întru întunec și în umbra morții” (Isaia 9, 2). Bucură-te Marie, Născătoare de Dumnezeu, căci prin tine a înflorit și a strălucit podoaba în-vierii. Bucură-te Marie, Născătoare de Dumnezeu, căci prin tine valurile păcatului s'au liniștit și pă-mântul oarecândva ocupat de vrăjmașii, prin ve-nirea Sf. Părinți s'a schimbat în pace, căci scris este: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce propoveduiesc pacea” (Isaia 52, 7).

Pr. Alexandru Moisiu

Nr. 3078/1951.

Comunicat Oficial

către toate oficiile protopopești din Arhie-piscopia ort. rom. de Alba-Iulia și Sibiu

Procurarea hârtiei pentru birourile protopopești

Aducem la cunoștința oficiilor noastre pro-topopești că Centrul Eparhial nu-și poate lua sarcina de-a procura hârtia necesară pentru can-celariile protopopești și parohiale.

Fiecare oficiu protopopesesc urmează să ia legătură cu librăriile de Stat locale, făcând ce-tere oficială pentru a li se acorda contra cost, hârtia necesară pentru biroul protopopesesc și pen-tru cancelariile parohiale.

Sibiu, 9 Iunie 1951,

Consiliul Arhiepiscopesc

Redactor: Prof. Dr. NICOLAE MLADIN

Contribuția preotului la realizarea Planului Cincinal

Pentru realizarea Planului Cincinal, nimeni nu poate fi exclus, întrucât trebuie să se facă mobilizarea tuturor celor ce muncesc, pe ogoare, în ateliere și birouri. Preotul fiind și el un ce-tățean al R. P. Române este dator să muncească pentru realizarea planului cincinal în sfera de activitate unde se află. Și cum poate colabora preotul la realizarea Planului Cincinal?

El poate influența asupra credincioșilor prin predici și pastorație individuală. Prin predici să trezească conștiința credincioșilor, că planul cin-cinal e un bine pentru țară și popor și asigură toate interesele credincioșilor și ne duce la o stare mai bună.

Preotul poate contribui la realizarea pla-nului cincinal prin combaterea superstițiilor și a sărbătorilor băbești, ceea ce duce la mărirea producției. Să îndemne preotul pe credincioși să apeleze la S. M. T. Să arate că cei săraci înto-vărășindu-se, cu S. M. T. vor ajunge la stare mai bună. Prin muncă vor ajunge la o recoltă mai bogată.

Să trezească preotul în masele poporului creșterea de bunuri industriale și materiale. Să arate care este importanța cooperativelor, ca să delature exploatarea omului de către om. Să stea în ajutor pentru lichidarea analfabetismului.

Preotul să se facă ecoul guvernului la clă-direa de școli, cămine culturale, dispensare și trimiterea copiilor la școli tehnice. Să activeze în programul căminelor culturale, să cerceteze bolnavii la dispensare sau la domiciliul lor.

Cu un cuvânt să îngrijească pe lângă să-nătatea sufletului și de sănătatea trupului. Să fie alături de popor pentru binele poporului, căci de aceea a fost ales din popor și pus pentru popor: „V'am ales pe voi, și v'am pus ca să mergeți și roadă să aduceți”...

Părintele V. G. Bazil

SF. APOSTOL PAVEL VĂZUT DE...

(Urmare din pag. 2-a)

altfel nu le foloseam, dar aceasta numai dacă este spre zidirea celor ce ascultă. Cum putea să tacă să nu le arate lor vedeniile sale când duș-manii săi îi contestau chiar apostolia! Tot el ne învață să ne purtăm cu rigorism atunci când vedem că păstorii noștri se moleșesc. Căci el însuși le scrie Galatenilor: „O galateni nepri-cepuți” și Cretanilor le spune că sunt mincinoși, fiare rele, pân-tece leneșe. Toate cuvintele însă le rostea cu măsură, fie laudând, fie deplângând, fie glorificând, fie înjosind. O altă caracteristică a Sf. Ap. Pavel este curajul, curajul uimitor ce-l arată în atâtea ocazii. Cu un trup pipernicit rabdă zile întregi în umezeala închisorilor, pri-mește peste acelaș trup bolnăvicios, nu de pu-ține ori 40 fără una de lovitură ca la urma tu-turor acestora să exclame: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos!”

Si după ce în șase cuvântări sf. Ioan Hri-sostom a arătat toate calitățile fericitului Apo-stol Pavel, în a 7-a și ultima, caută să ridice pe credincioșii săi la imitarea Sf. Ap. Pavel. Veniți și vă înrolați, zice el, în armata Sf. Ap. Pavel, căci el cu nimic nu este mai prejos decât un comandant. Căci dacă mai marii oștilor poartă pe pieptul lor multe decorații, apoi și Sf. Ap. Pavel are nenumărate decorații săpate pe însuși trupul său.

Am putut vedea cum sf. Ioan Gură de Aur prezintă pe Apostolul neamurilor și s'a putut desprinde din aceasta două lucruri: dorința sf. Ioan Hrisostom de a căuta să prezinte pe Sf. Ap. Pavel în toată amploarea sa și pe de altă parte de a îndemna pe credincioși să-i urmeze pilda în râvna credinței, nădejdi și dragostei.

Pr. Ioan Mihălțan

INFORMAȚII

Printr'un Decret al Prezidiului Marelui Adunări Naționale, d. Stanciu Stoian, primind alte însărcinări, a fost eliberat din funcția de Ministru al Cultelor.

Prin acelaș Decret, d. Vasile Pogăceanu a fost numit Ministru al Cultelor.

Ziua I-a de Rusalii a slujit și pre-dicat în catedrala mitropolitană din Sibiu, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, încon-jurat de un mare sobor de consilieri, preoți și diaconi. După masă I. P. S. Sa a vi-zitat parohia și monumentala biserică din Jina, unde a predicat în fața mulțimii cre-dincioșilor, veniți la acest praznic.

Preotul Ioan T. Munteanu, consilier-se-cretar la Consiliul Arhiepiscopesc din Sibiu, a fost hirotesit întru protopop la 17 Iunie 1951 (prima zi de Rusalii).

VITRINA CĂRȚII

Carte de rugăciuni: Oradea 1950, p. 226. Episcopia ortodoxă română a Oradei, prin osârdia PP. CC. Prot. C. Sava și A. Lupșa, a tipărit o Carte de Rugăciuni portativă, la îndemâna tuturor, care cuprinde toate rugăciunile creștinului ortodox într'o alegere potrivită. Așa avem aici: Rugăciunile de dimineața, de peste zi, de seara, Vecernia, Utrenia, Sf. Liturghie, Taina Sf. Mărturisiri, Taina Sf. Cuminecături, Rugăciuni pentru diferite trebuințe, rugăciuni pentru cei adormiți în Domnul, Tropare și di-ferite cântări bisericesti, învățături morale (cele 10 porunci, cele 9 porunci bisericesti, cea mai mare poruncă, poruncile milei sufletești și tru-pești, sfaturile evanghelice) și dogmatice (cele șapte taine). E un material bogat, care se oferă credinciosului, într'o limbă clară și bisericescă și într'o execuție tehnică frumoasă și atrăgătoare.

O recomandăm tuturor credincioșilor spre zidire sufletească.

Oficiul parohial ortodox român Solovăstru, Ra-ionul Reghin, Regiunea Mureș

Publicațiune de licitație

În ziua de Duminecă 15 Iulie 1951, ora 16, se va ține în cancelaria Oficiului parohial ort. rom. Solovăstru, Raionul Reghin, Reg. Mureș, licitație publică pentru repararea bisericii.

Devizul și caetul de sarcini se poate vedea zilnic la Oficiul parohial.

Se primesc oferte închise, urmate de supra-licitație verbală.

Biserica își rezervă dreptul ca să acorde lucrarea celui ce va prezenta mai multă garanție, ținând cont și de licitație.

Solovăstru, la 14 Iunie 1951.

Oficiul parohial

N. R. „Telegraful Român” rămâne deschis pentru orice contribuție în legătură cu problema mariologică. Cu o singură rugămintă: să se scrie articole scurte — după spațiul de care dispunem.

Întrucât, din motive tehnice, vara apărem odată pe lună, numerele viitoare din „Telegraful Român” vor apărea la 1 August și 1 Septem-vrie a. c.

„Cine nu muncește, nici să nu mănânce”

Editura și Tiparul Tipografiei „Reîntregirea”, Sibiu